

Хората продължаваха да се горещят, изказваха високо и страстно мнения, правеха предложения и псуваха тежко и неопределено.

— Пари, пари трѣбва да се намѣрятъ!..

Пари!

Тази дума се впи въ ушитѣ на Козаря като жило на оса... Не стига дето го избраха, а сега и пари се грижатъ да му намѣрятъ... Наистина, той бѣше беденъ, но готовъ бѣше мило и драго да заложи, за пѣтъ да стѣкми...

Обсждаха да събиратъ жито, да работятъ, да трѣгнатъ за помощи... Козаря слушаше тѣзи подробности, но тѣ не оставяха никакви следи въ съзнанието му. Занимаваше го само мисълта за неочаквания изборъ. Козаря делегатъ! Козаря! Той, простия и беденъ селянинъ... Защо пакъ него точно избраха? Да нѣма нѣкоя грѣшка? Да не сж сбъркали?... И защо Димитъръ Бакърджиевъ го предложи?..

Козаря го познаваше още отъ деветоюнския превратъ. Тѣ бѣха затворени заедно и макаръ че се караха остървено и съ нападки, обичаха се единъ другъ.

— Вие, комунистѣ, излѣзохте баби! — нападеше Козаря.

— А вие будали и половина!..

— Вие не ни помогнахте!

— Та пакъ ли да ни гоните?..

— Тѣзи ще ви постелятъ сега!..

— Каквото ни постелятъ — заедно ще лежимъ..

Понѣкога препирната бѣше спокойна и тогава дветѣ страни си изреждаха грѣшкитѣ и недостатѣцитѣ на дълго и на широко.

Сега Козаря виждаше, че Съюза трѣгна по още по-криви пѣтеки и се успокояваше само съ мисълта, че отгоре скоро ще видятъ това и всичко